

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Płocku Wydział II Karny Sekcja ds. wykroczeniowych w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Kondziewski

Protokolant st. sekr. sąd. Ewa Śródka

bez udziału oskarżyciela

po rozpoznaniu dnia 26.04., 01.06.2017r. sprawy przeciwko A. P. synowi H. i H. z domu L. urodzonemu (...) w W. obwinionemu o to, że:

1) w dniu 20 maja 2016 roku około godziny 19:00 w miejscowości M., gm. S. (...) kierując pojazdem marki O. (...) nr rej. (...) wykonując manewr wyprzedzania nie zastosował się do znaku poziomego P-4 "linia podwójna ciągła"

- tj. za wykroczenie z art. 92§1 kw

2) w miejscu i czasie jak w pkt 1, kierując pojazdem marki O. (...) nr rej. (...), wykonując manewr wyprzedzania, zmusił kierującego pojazdem nadjeżdżającym z przeciwka do znacznego zmniejszenia prędkości i zjechania do prawej krawędzi jezdni w celu uniknięcia zderzenia, czym spowodował dla tego kierującego zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym

- tj. za wykroczenie z art. 86§1 kw

ORZEKA:

1. Obwinionego A. P. w ramach zarzucanych mu czynów uznaje za winnego tego, że 20 maja 2016 roku około 19:00 w Z. w gminie S. na drodze wojewódzkiej nr (...), kierując pojazdem O. (...) o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zastosował się do znaków pionowego A-2 "niebezpieczny zakręt w lewo" oraz poziomego P-4 "linia podwójna ciągła" i wbrew zakazowi przejechał przez linię podwójną ciągłą na pas drogi dla ruchu przeciwnego oraz wyprzedzał nieustalony pojazd ciężarowy na zakręcie, skutkiem czego zmusił kierującego nieustalonym pojazdem nadjeżdżającym z kierunku przeciwnego do podjęcia manewru obronnego przed zderzeniem - znacznego zmniejszenia prędkości i zjechania na pobocze drogi, co stanowi wykroczenie z art. 86§1 kw i za to wymierza mu karę 500 (pięciuset) złotych grzywny;

2. zasądza od A. P. na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w sprawie w kwocie 100 (stu) złotych oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty w sprawach karnych.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).b)

2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).

3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.b) W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku

o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego - kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

7. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9)c)

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót "k.p.k." oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót "k.p.w." oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe

b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej

c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

Sygn. akt II W 2096/16

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionych w sprawie dowodów sąd ustalił następujący stan faktyczny.

20 maja 2016 roku około 19:00 obwiniony A. P. kierował samochodem dostawczym O. (...) o nr rej. (...), jadąc drogą wojewódzką nr (...) z N. w gminie S. w kierunku P.. W miejscowości Z. w gminie S. w okolicy słupka pikietażowego 26 km, gdzie na drodze znajdował się zakręt w lewo oznaczony znakiem A-2 "niebezpieczny zakręt w lewo", nadto na jezdni znajdował się znak poziomy P-4 "linia podwójna ciągła", obwiniony przejechał przez linię podwójną ciągłą na pas ruchu dla kierunku przeciwnego i rozpoczął manewr wyprzedzania poprzedzającego go nieustalonego pojazdu ciężarowego. Z uwagi na duże gabaryty pojazdu obwinionego (auto dostawcze) oraz niewielką moc silnika pojazdu obwinionego (110 KM) manewr ten trwał długo, tymczasem z kierunku przeciwnego nadjeżdżał inny pojazd, którego kierujący - w celu uniknięcia zderzenia z pojazdem obwinionego - zmuszony został do nagłego hamowania, znacznego zmniejszenia prędkości i zjechania na pobocze drogi.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie zeznań świadków M. G. (vide k. 40-42) i M. S. (1) (vide k. 42-44, 6) oraz oględzin miejsca zdarzenia - odcinka drogi (...) od N. do W., którą poruszał się obwiniony (vide k. 51-55, 60-95).

Obwiniony A. P. nie był karany za wykroczenia ani za przestępstwa (vide k. 2-3).

Obwiniony w swych wyjaśnieniach nie przyznał się do zarzucanych mu czynów i wskazał, że wprawdzie wyprzedzał wolno jadący pojazd ciężarowy, jednak uczynił to przejeżdżając przez linię przerywaną, a nie ciągłą, nadto widział pojazd jadący z kierunku przeciwnego, jednak nie wydaje mu się, by wpłynął na jego jazdę.

Z kolei funkcjonariusze M. G. i M. S. (1) jednoznacznie wskazali, iż jadąc za obwinionym doskonale widzieli, jak ten rozpoczął manewr wyprzedzania samochodu ciężarowego na zakręcie, przejeżdżając przy tym przez linię podwójną ciągłą, a że manewr ten trwał wyjątkowo długo, obwiniony nie mógł dynamicznie się rozpędzić. Tymczasem z przeciwka nadjeżdżał inny pojazd, a że obwiniony nie mógł zakończyć manewru wyprzedzania odpowiednio wcześniej, to zmusił tym samym kierującego pojazdem jadącego z naprzeciwka do hamowania i zjechania na pobocze. Świadkowie wskazywali ponadto, że obwiniony również wcześniej wykonał manewr wyprzedzania innego pojazdu, przekraczając linię podwójną ciągłą, jednak go nie zatrzymali, ponieważ - jak wskazał M. S. - za to jednorazowe naruszenie poprzestaliby na pouczeniu (nie zostało ono również objęte wnioskiem o ukaranie). Jednak kolejny manewr i zmuszenie innego kierującego do działania zmierzającego do uniknięcia zderzenia, musiało spotkać się z ich zdecydowaną reakcją.

Wprawdzie na rozprawie świadkowie nie potrafili dokładnie wskazać miejsca, gdzie obwiniony miał wyprzedzać samochód ciężarowy, przekroczyć linię ciągłą i spowodować zagrożenie dla innego uczestnika ruchu, to wszelkie w tym zakresie wątpliwości zostały rozwiane w trakcie oględzin miejsca zdarzenia z udziałem świadków i obwinionego. W trakcie przejazdu drogą (...) z N. do W. M. G. jednoznacznie wskazał, że obwiniony rozpoczął wyprzedzanie na łuku drogi w Z. na wysokości słupka pikietażowego 26 km, potwierdził to także M. S. (1) (vide dolne zdjęcie na k. 67). Niedaleko zaś od tego miejsca, zanim obwiniony zakończył wyprzedzanie, z przeciwnego kierunku nadjechał inny pojazd i kierujący tym pojazdem musiał gwałtownie zahamować i zjechać na pobocze. Nie można zatem mieć wątpliwości, iż obwiniony rzeczywiście w trakcie wyprzedzania samochodu ciężarowego przejechał przez linię podwójną ciągłą, ta bowiem kończyła się za zakrętem, za kolejnym słupkiem pikietażowym (vide pierwsze zdjęcie na k. 68). Nie można też mieć przy tym żadnych wątpliwości - wobec stanowczych twierdzeń świadków, iż obwiniony

manewrem tym stworzył zagrożenie na kierującego pojazdem jadącym z kierunku przeciwnego. Jednocześnie sąd ustalił przy okazji oględzin drogi - co wcześniej też sygnalizowali świadkowie - że manewr wyprzedzania wykonany został przez obwinionego na zakręcie - do tego na zakręcie oznaczonym znakiem A-2.

Zeznań powołanych świadków nie sposób zatem uznać za nieprawdziwe. Tymczasem wyjaśnienia obwinionego w zakresie manewru wyprzedzania samochodu ciężarowego są nieprzekonujące i pokrętne.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty zgromadzone w aktach sprawy, nie znajdując podstaw do ich kwestionowania.

Sąd zważył co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił sądowi w sposób nie budzący wątpliwości ustalić, iż obwiniony dopuścił się czynu, wyczerpującego znamiona wykroczenia określonego w art. 86§1 kw. Wprawdzie oskarżyciel publiczny zarzucał mu popełnienie dwóch czynów - naruszenie także art. 92§1 kw, jednak całe to zachowanie sąd uznał za jeden czyn stosownie do art. 9§1 kw, albowiem wszystkie naruszenia zasad ruchu drogowego obwiniony popełnił w trakcie manewru wyprzedzania samochodu ciężarowego.

Zgodnie z treścią art. 86§1 kw kto na drodze publicznej, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym podlega karze grzywny. Natomiast według art. 92§1 kw, karze grzywny albo karze nagany podlega ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu.

Obwiniony zaś nie zachował szczególnej ostrożności, wymaganej przy wykonywaniu manewru wyprzedzania, nie upewnił się czy ma odpowiednią widoczność i dostateczne miejsce do wyprzedzania bez utrudnienia komukolwiek ruchu (art. 24 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 Prawa o ruchu drogowym) i zbyt wolno wyprzedzając poprzedzający go pojazd ciężarowy, nie zdążył zakończyć tego manewru przed nadjeżdżającym z kierunku przeciwnego pojazdem, skutkiem czego zmusił kierującego tym samochodem do podjęcia manewru hamowania i zjechania na pobocze w celu uniknięcia zderzenia. Spowodował zatem bez żadnej wątpliwości zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Ponadto, wykonując ten manewr obwiniony nie zastosował się jednocześnie do dwóch znaków, a mianowicie pionowego A-2 "niebezpieczny zakręt w lewo" oraz znaku poziomego P-4 "linia podwójna ciągła". Pierwszy z nich zabrania wyprzedzania na zakręcie oznaczonym tym znakiem, zaś - jak ustalił sąd - obwiniony właśnie na zakręcie rozpoczął manewr wyprzedzania samochodu ciężarowego. Drugi natomiast zabrania najeżdżania i przejeżdżania przez linię podwójną ciągłą, obwiniony zaś mino tego linię przekroczył i przejechał na pas ruchu na kierunku przeciwnego.

W tych okolicznościach zaszła sytuacja, o której mowa w art. 9§1 kw i skoro czyn wyczerpuje znamiona wykroczeń określonych w dwóch lub więcej przepisach ustawy, zastosowano przepis przewidujący najsurowszą karę. Dlatego obwinionego należało skazać z art. 86§1 kw, zawierając jednocześnie w opisie przypisanego mu czynu pozostałe naruszenia z art. 92§1 kw, a więc nie stosowanie się do wskazanych znaków. I chociaż naruszenie znaku A-1 nie było zawarte w opisie zarzucanego czynu, to oceniając zdarzenie będące przedmiotem sprawy - a więc wyprzedzanie na opisanym łuku drogi ze spowodowaniem zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym - należało także zawrzeć automatyczne i oczywiste w tej sytuacji naruszenie treści znaku A-2.

Zatem wie wychodząc poza zakres oskarżenia, Sąd sprecyzował opis czynu, za który obwinionego należało ukarać.

Za powyższe wykroczenia należało obwinionemu wymierzyć karę na podstawie art. 86§1 kw.

W ocenie Sądu obwinionemu nie można było wymierzyć kary łagodnej, gdyż obwiniony naruszył fundamentalne zasady ruchu drogowego i wyprzedził w miejscu zabronionym z trzech powodów - po pierwsze na zakręcie oznaczonym znakiem A-1, po drugie przekraczając linię podwójną ciągłą i po trzecie nie mając do tego wystarczającego miejsca. Dlatego wymierzono obwinionemu karę 500 zł, bowiem wykroczenia takie są nagminne, chociaż rzadko ścigane. Po surowszą karę nie sięgano, albowiem obwiniony dotąd nie był karany, nadto całe zdarzenie miało szczęśliwe zakończenie i do kolizji (czy też wypadku) nie doszło.

Sąd postanowił również obciążyć obwinionego kosztami postępowania, a mianowicie zryczałtowanymi wydatkami postępowania (100 zł) i opłatą (50 zł) nie widząc powodów by zwolnić obwinionego od tych kosztów.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).b)
2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).
3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.b) W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego - kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
7. W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).
8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9)c)

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót "k.p.k." oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót "k.p.w." oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe

b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej

c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi